

เท่าที่หลง... ดังดวงใจ

บุ๋ด เท่าที่... รัก

อัญมณี

"ที่พูดเมื่อกี้ แปลว่าถ้าได้จูบ...หรือได้ทำอะไรผมแล้ว คุณก็จะยอมแต่งงานด้วยดีๆ
อย่างไม่มีเงื่อนไขงั้นใช่ไหม"

คนถูกถามตรงๆ มีอาการจังจั่งไปในทันที

"วิว..."

"ทำไมต้องทำเสียงแบบนี้ด้วย" เสียงถามของเธอสั้นพริ้วอย่างควบคุมไม่ได้

"แบบไหน"

"ก็แบบนี้ไง..."

"คงเพราะผมตื่นเต้น" เขาชี้แจงด้วยน้ำเสียงแตกพวว่าหนักกว่าเดิม ดวงตาคมวาว
ที่มองสบกับเธอเป็นประกายหวานซึ่งเข้มข้นและล้ำลึกยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ที่เธอเคยเห็น
เหมือนเขากำลังสะกดจิตให้เธอเกิดอารมณ์วาบหวามอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย
ในชีวิต "ทำสิ..."

เท่าที่คว... ดึงดวงใจ ชุด เท่าที่... รัก

อัญชรีย์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2279-5

ภาพประกอบ Photographee.eu / Shutterstock.com

Tashsat / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

สวัสดิ์ค่ะสาว ๆ งานมหกรรมหนังสือระดับชาติวนกลับมาทั้งที่ เลิฟก็
ไม่พลาดที่จะจัดชุดใหญ่ไพเราะพริบ ด้วยการไปหลอก... เอ๊ย! ไปชวนสามนักเขียน
สุดยอด 'อัญชรีย์' 'Andra' และ 'ฉัตรฉาย' กลับมาทำโปรเจกต์ร่วมกันอีกครั้ง

ชุด 'เท่าที่... รัก' เป็นเรื่องของสามหนุ่มพี่น้องต่างพ่อ ซึ่งมี 'พิมพ์ภัทรา
ภุรินทร์' คุณแม่สวยแซ่บสาวสองพันปีคนเดียวกัน แม่ต่างคนจะโตมากับพ่อ
ของตัวเอง มีบุคลิกลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่เลิฟคอนเฟิร์มว่า
'เหมือน-กัน-มากกก' ...ก็คือออรัลความหล่อและรักนางเอกมากยิ่งงៃละคะ!

โดยลูกชายทั้งสามของคุณพิมพ์ภัทรา ประกอบด้วย

คุณอิชย์ 'อิชยะ' ลูกชายคนโต จากเรื่อง 'เท่าที่ใจ... เว้าวอน' โดย
ฉัตรฉาย

คุณเทมส์ 'หม่อมหลวงเทวีษฎ์' ลูกชายคนรองจากเรื่อง 'เท่าที่รู้...
ผมเป็นของคุณ' โดย Andra

คุณอาร์ตี้ 'ดร. อชิระ' ลูกชายคนเล็ก จากเรื่อง 'เท่าที่หวง... ดั่งดวงใจ'
โดย อัญชรีย์

'เท่าที่หวง... ดั่งดวงใจ' เป็นเรื่องของ 'ดร. อชิระ สุทธญาณิ์' ลูกชาย
คนสุดท้องของคุณแม่ที่เกิดจากสามีนักวิชาการ ซึ่งในบรรดาลูกชายทั้งหมด
คุณตี๋คือคนที่เหมือนแม่มากที่สุดและต่อต้านแม่มากที่สุดเช่นกัน ไม่งั้น
คงไม่ไปตั้ง 'นวียา' เข้ามาป่วนประสาทคุณแม่เล่น แต่ป่วนกันแบบไหนหน้า~
รู้ตัวอีกทีคุณตี๋ถึงได้ 'หวง' เธอสุดๆ แบบนั้น เลิฟว่าอย่ารอช้าเลยคะ ไปพิสูจน์เอง
กันเลยดีกว่า!

ถึงแต่ละเล่มจะอ่านแยกกันได้ แต่คุณพิมพ์ภัทรามีลูกชายสามคนฉันใด
สาว ๆ เลิฟก็อย่าลืมหาตามเก็บพระเอกให้ครบสามคนฉันนั้นนะคะ ส่วนตัวเลิฟ
เองนั้น... ขอตามไปเก็บอีกสองหนุ่มให้ครบก่อน ไว้เจอกันใหม่ค่า

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชาย จึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดหกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 42 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว และ 'เท่าที่หวน... ดั่งดวงใจ' เป็นผลงานในลำดับที่ 42)

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากการเห็นชีวิตผู้คนรอบข้าง แล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางที่ใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา

ยังรอทุกกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ

(อัญชรีย์, Ancharee : Twitter, Facebook fanpage, Instagram, Blogger, Jamsai.com, Jamplay.world)

อัญชรีย์

บทนำ

ต่อให้เป็นคนที่มีความสุขมากกว่าใครๆ ในโลก ก็คงจะมีวันแย่ๆ ให้รู้สึกดิ่งเครียดหรือหม่นหมองอยู่บ้าง... เหมือนกับ 'นวียา' ในตอนนี้

เธอไม่ใช่คนดีเกินมาตรฐานค่าเฉลี่ย ไม่ใช่คนยอมคนที่จะยอมใครง่ายๆ ไปเสียหมดทุกเรื่อง ส่วนใหญ่จะยอมให้เนื่องจากรำคาญเสียมากกว่า แต่ที่แน่ๆ คือเธอเป็นคนมีนิสัยชอบช่วยเหลือเมื่อเห็นผู้อื่นเดือดร้อน ช่วยเท่าที่พอจะทำได้ ยิ่งถ้าอีกฝ่ายเป็นเพื่อน เป็นญาติ หรือเป็นคนที่รู้สึกดีต่อกัน ถึงจะรู้ว่ามันเป็นการยุ่งยากและไม่ควรหาเรื่องใส่ตัวด้วยการเข้าไปพัวพันกับปัญหาคนอื่น... แต่ถ้ามันไม่เหลือปากว่าแรงจริงๆ เธอก็ไม่เคยปฏิเสธ

เธอไม่ได้ทำตัวเป็นคนดีเพื่อหวังคำชื่นชม หรือทำดีเพราะแค้นความคิด หรือสายตาชาวบ้าน แต่จะทำเพราะอยากทำจริงๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้นวียากำลังแข็งอย่างหนักจากการยื่นมือเข้าไปช่วยแก้ปัญหาชีวิตของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง แต่พอตัวเองได้รับผลกระทบ... นอกจากการบ่นว่าตำหนิผู้ที่ลากเธอมาช่วยด้วยตามประสาเพื่อนตำเพื่อนแล้ว เธอก็ไม่ได้โวยวายจริงจังแต่อย่างใด อีกทั้งยังไม่เคยคิดจะล้าเลิกอะไรด้วย

แล้วอีกฝ่ายก็ถือว่าเป็นเพื่อนที่ดีของเธอเสมอมา สำหรับเธอนั้นเพื่อนที่ถือว่าดีถึงบางทีจะให้โทษ แต่สุดท้ายแล้วก็ยังคงเป็นเพื่อนอยู่นั่นเอง เธอไม่เคยตัดขาดใครง่าย ๆ เพราะความผิดเล็กน้อยแต่ไม่ก็ครั้ง

แล้วสิ่งที่คนซึ่งเกือบจะเป็นวีแกนเต็มตัวอย่างเธอเลือกปฏิบัติเพื่อบำบัดความเครียดในครั้งนั้นก็คือการเดินเข้าร้านสะดวกซื้อ หยิบอาหารแปรรูปจากเนื้อสัตว์ แซนดวิชแฮมชีส บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรสชาติโปรด และน้ำอัดลมหนึ่งขวด... มาจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์

"อุ่นอาหารไหมคะ" พนักงานสาวหลังเคาน์เตอร์เอ่ยถามเกี่ยวกับไส้กรอกและแซนดวิช หลังจากคิดเงินค่าสินค้าทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว

"ค่ะ แล้วไส้กรอกช่วยเวฟไฟแรงให้มันแตกๆ ด้วยนะคะ"

ตั้งแต่ผันตัวมาเป็นคนรักสุขภาพผู้ใส่ใจโภชนาการ นวียาก็เลือกที่จะงดการบริโภคเนื้อสัตว์แปรรูปโดยเฉพาะไส้กรอกอันเป็นหนึ่งในเมนูโปรดของตนไปโดยปริยาย แต่ตอนนี้เธอจำเป็นต้องใช้มันเป็นเครื่องมือบรรเทาทุกข์จริงๆ

"คุณครับ เดี่ยวก่อน ขอโทษนะครับ!"

เสียงนั้นทำให้นวียาที่เพิ่งเดินลงบันไดหน้าร้านสะดวกซื้อหันไปมองด้านหลังโดยอัตโนมัติ แวบแรกเธอไม่ได้คิดว่าคนที่ส่งเสียงดังกล่าวดวงใจเรียกตน เธอแค่หันไปมองตามสัญชาตญาณทั่วไป แต่แล้วก็พบว่าคนพูดเดินดิ่งมาหาเธออย่างตั้งใจ อีกทั้งดวงตาคู่นั้นก็จ้องมองมาด้วยท่าทีกระตือรือร้นแกมเคร่งเครียดอย่างน่าพิศวง คิ้วเข้มของเขามวมดมุ่นสีหน้าเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามด้วยความข้องใจ...

เธอมองเขาและคิดในใจว่าผู้ชายคนนี้มีแรงดึงดูดบางอย่างที่น่าที่เขาสวมเสื้อยืดโอเวอร์ไซส์ตัวโคร่งกับกางเกงยีนเข้ารูปและรองเท้าผ้าใบขาวสะอาดที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามียาราคาค่อนข้างสูง... ตรงกันข้ามกับรองเท้าแตะของเธอ แต่เขาดูแพงอย่างเรียบง่าย

ผิวพรรณของเขาค่อนข้างกระด้างใสอย่างมีออร่า ใบหน้าคมคาย มีเสน่ห์ชวนมอง ผิวเนียนฉ่ำแดงจนสาววิแกนสุขภาพดีที่มีผิวกล้าท้าแดด ตกกระเล็กน้อยอย่างเธอรู้สึกหวาดหวั่นจนอยากจะวิ่งไปเลเซอร์จุดต่างด้า ที่คลินิกใกล้บ้านด้วยความไวแสง

เหนือสิ่งอื่นใด...เขามีวิธีการเยื้องย่างร่างกายและเคลื่อนไหวได้ ชวนมองทุกท่วงท่าอย่างน่าทึ่ง น้ำเสียงที่เปล่งคำพูดแต่ละคำผ่านลำคอเรียวย ออกมา...กังวานน่าฟัง ใช่แล้ว...เธอใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีในการพิจารณา ตัดสินสิ่งเหล่านี้เสียๆ อยู่ในใจที่เต้นผิตจิ่งหวะอย่างประหลาด ทั้งที่ ก็ไม่เคยมีใครทำให้หวั่นไหวและไม่ใช้คนบ้าผู้ชายมาก่อน

"ผมอยากขอรบกวนสอบถามอะไรหน่อย"

"คะ..." เธอพึมพำพลงกะพริบตาเรียกสติ มองเขาอย่างงุนงง

"เกี่ยวกับใส่กรอกที่คุณเพิ่งซื้อ"

คำพูดที่คาดไม่ถึงของเขาทำเอาหญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น เธอก็มอง ถูงผ้าส่วนตัวที่พกมาไว้ใส่ของจากร้านสะดวกซื้อทันควัน

"ทำไมต้องบอกพนักงานให้ช่วยเวฟจนมันแตกด้วยครับ"

เธอทำหน้าง

"ใส่กรอก...ทำไมต้องเวฟให้เนื้อมันแตก" เขาทวนถามย้ำ

"เพราะใส่กรอกที่เวฟจนปรี มันจะอโรยกว่าปกติ" เธอตอบซื่อๆ ทั้งที่ยังสงสัยไม่หาย "ยิ่งแตกจนใส่ทะลักยิ่งอโรยมาก"

"หมายถึง...อโรยกว่าใส่กรอกที่เวฟเสร็จแล้วออกมาในสภาพสมบูรณ์ ไร้ที่ตินะหรือครับ"

ชายหนุ่มถามด้วยท่าทีเคลือบแคลงสงสัยเหลือคณานับ สีหน้าเขาค่อนข้างเครียดจริงจังจนน่าประหลาด ซึ่งหญิงสาวก็ได้แต่พยักหน้าตอบไปอย่างมีนัย ไม่เข้าใจเลยว่าเขาต้องการอะไรจากการซักถามเธอในครั้งนี้ แต่ที่แน่ๆ เขาดูเหมือนจะโกรธและไม่พอใจ...

แต่พอคิดอีกที... คำถามที่เหมือนจะเหลวไหลและฉุนฉ้านอย่าง
ไม่เข้าทำนองนั้น กลับแสดงให้เห็นถึงแพสชั่นและความตั้งใจจริงบางอย่าง
ในการหาคำตอบ ซึ่งทำให้รู้สึกได้ว่ามันไม่ได้เป็นเรื่องไร้สาระ เพียงแต่เธอ
นึกไม่ออกจริงๆ ว่ามันสำคัญสำหรับเขาอย่างไร แวบแรกที่เห็นหน้าเขา
เธอก็คิดว่าอีกฝ่ายคงเป็นนักศึกษาหมาหาวิทยาลัย แต่ครั้งได้มองตาและ
พูดคุยด้วยไม่กี่คำ เธอก็เริ่มมั่นใจว่าเขาต้องสูงวัยกว่าที่เธอคิดแน่นอน
น่าจะแก่กว่าเธอด้วยซ้ำ... แม้ว่าเธอจะหน้าแก่กว่าเขาก็ตาม...

ทั้งนี้... รูปลักษณ์ภายนอกที่ดูค่อนข้างอ่อนวัยอาจจะปกปิดอายุจริง
ของใครบางคนได้ แต่ความรู้สึกนึกคิดจากจิตใจสำนึกที่ฉายชัดผ่านแววตา
ทำที่อันแก่ประสบการณ์และมุ่งมั่นจริงจังกับชีวิตนั้น... เป็นสิ่งที่ไม่สามารถ
โกหกใครได้

"คุณไม่คิดว่าไส้กรอกที่เข้าไมโครเวฟแล้วแตกมันเป็นของไม่น่ากิน
แถมยังไม่ชวนมองหรือหกรหรือครับ แล้วมันก็ดูไม่ต่างจากสินค้าที่ผลิต
ไม่ได้มาตรฐาน เป็นของเสียที่มีความผิดพลาดทางกระบวนการผลิต"

คนฟังอึ้งมองคนถามด้วยความตกตะลึงกว่าเก่า "แต่ว่า... มันอร่อย"

"มันจะอร่อยไปกว่าไส้กรอกที่ผ่านไมโครเวฟแล้วยังสามารถคงสภาพ
สมบูรณ์สวยงามไว้ทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ได้ยังไง จริงๆ แล้วรสชาติมันไม่ได้
ต่างกันเลยนะ ผิดที่รูปลักษณ์ดูดีกว่าเท่านั้น ไส้กรอกที่แตกเสียหาย
หลังจากผ่านความร้อนมันก็ไม่ต่างอะไรกับของมีตำหนิไร้คุณภาพที่ผู้บริโภค
ควรปฏิเสธที่จะยอมรับไว้"

"แต่ฉันเต็มใจยอมรับเพราะมันอร่อยจริงๆ ถ้าทำเองตอนอยู่บ้าน
ฉันจะเอามันตั้งจนทั่วก่อนเอาไปอบหรือทอดด้วยซ้ำ"

"..."

"ถ้าเขาออกผลิตภัณฑ์ใหม่เป็นไส้กรอกที่เคลมว่าเวฟแล้วไส้แตกละก็
...ฉันจะกินมันทุกวันเลย" หญิงสาวยังคงยืนยันความหลงใหลไส้กรอกไส้แตก

ของตัวเองด้วยใบหน้าและน้ำเสียงที่ใสซื่อ แต่ตื้อด้านถึงขีดสุด "รสชาติไส้กรอกที่เวฟออกมาต่างๆ เวลากัด...มันฟินกว่ากัดแท่งสวยสมบูรณ์แบบเยอะเลยล่ะคะ"

ท่ามกลางความมีนงต้อบรรยากาศในการสนทนาแสนพิลึกพิลั่น และปฏิกิริยาอันน่าพิศวงงวงวยของคนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก ทำให้เวียทานเฉยต่อไปไม่ไหวจนต้องหยิบไม้แหลมที่พนักงานร้านสะดวกซื้อ แขนมาด้วยในถุง เสียบไส้กรอกที่มีสภาพแตกปริไปทั่วทั้งชิ้นและยังคงร้อนระอุ ออกมาส่งให้เขาได้พิสูจน์รสชาติเองซัดๆ

"ถ้าไม่เชื่อ...คุณลองดูก็ได้"

อีกฝ่ายผลึกมือเธอออกห่าง และแทบจะเบือนหน้าหนีด้วยท่าที่รังเกียจ เดียดฉันทันควัน ไบหน้าคมคายแสดงอาการเซิดหยิ่งอย่างถือดี ราวกับการกระทำของเธอมันเลวร้ายจนไปกระทบความรู้สึก และสันคลอนศักดิ์ศรี ภายในใจเขาเข้าอย่างจัง ดวงตาคมกริบคู่นั้นเย็นชาอย่างยิ่งขณะมองเธอ รวมถึงไส้กรอกไส้แตกในมือผ่านปลายจมุกโต้งเป็นสันด้วยแววดูแคลน ไม่ปิดบัง ก่อนจะพุดออกมาด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวอย่างสะกดอารมณ์เต็มที...

"ขอบคุณมากครับ แต่ไม่เป็นไร...ของกินที่มีสภาพยับเยินขนาดนี้...ผมกลืนไม่ลงจริงๆ!"

บทที่ 1

เทพบุตรไส้กรอกแตก

"ได้ข่าวว่าเจ้าของวันเกิดคือเจ้หวี แต่ทำไมคนเลือกสถานที่ฉลองถึงกลายเป็นยายว่าไปได้" 'ปวิน' ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปีเอ่ยขึ้นพลางมองหน้า 'เจ้หวี' ผู้เป็นพี่สาวด้วยความเห็นใจยิ่ง

"ก็แม่กับว่าอยากมาทะเลเล่น พี่ป्लीเองก็ชอบทะเลเหมือนกันไม่ใช่หรอ แต่เจ้หวีนางพิศواسทะเลกับเราชะที่ไหน ถ้าให้เป็นคนเลือกนางก็คงพาเราไปไต่ยอดภูปีนยอดเขา... สอยดาวอยู่ปลายดอย ไซ้ไหมคะ" สาวสวยวัยยี่สิบเอ็ดปีผู้มีใบหน้าจิ้มลิ้มพร้อมเพราพูดพลางมองหน้าเจ้หวีด้วยสายตาออกอ่อนอ่อนหวานอย่างขอความเข้าใจ "แล้วช่วงนี้ยิ่งหนาวอยู่ด้วย ว่ากับแม่ไม่ชอบอากาศเย็นๆ เข้าใจเราหน่อยนะคะเจ้เจ้"

"เจ้หวีเขารักแสงแดดกับภูเขา แต่ไม่ชอบลมทะเล แล้วก็เกลียดไอเกลือเป็นชีวิตจิตใจ แต่ต้นลากเขามาทะเลในวันหยุด แถมบังคับให้มานั่งกินข้าวตรงนี้ในคืนวันเกิด คลื่นซัดที่น้ำเค็มกระฉอกใส่เต็มหน้าเลย ดู..."
ว่าแล้วก็มึนศีรษะแตกโครมเข้ามา ทำเอาน้ำทะเลสาดกระเซ็นไปทั่ว บางส่วนตกใส่อาหารบนโต๊ะ บางส่วนก็ติดอยู่บนหน้าคนพูด ปวินจึงต้องหันไปคว้าทิชชูมาซับความเปียกชื้นออกจากใบหน้าตัวเอง...

"แต่อาหารร้านนี้มันอร่อยนี่นา แม่ชอบมาก แล้วบรรยากาศก็ดี ออกจะตาย ทะเลไม่ตีตรงไหน ใครๆ เขาก็รักทะเลกันทั้งนั้น"

"ว่าก็รักทะเลที่สุดเหมือนกัน" ลูกสาวคนเล็กเป็นผู้ที่เข้ากับแม่ได้ดี เป็นปีเป็นขลุ่ยมานานแล้ว ตรงข้ามกับลูกสาวคนโตอย่างเจ็หวิ ที่มีจะโดนทุกคนรุมอยู่เนืองๆ

"เกิดมาเจ็หวิเคยได้รับความยุติธรรมจากใครบ้าง โดยเฉพาะคนในบ้านตัวเองเนี่ย แฮ่..." น้องชายเจ็หวิเป็นคนเดียวที่มักแสดงความเห็นอกเห็นใจ พี่สาวอยู่เสมอ แม้บางทีจะมีแผลช่วยคนอื่นรุมพี่บ้างก็ตาม...

"แต่แม่ก็สอนเจ็หวิตลอดนะ ว่ายังไงก็ให้คิดถึงตัวเองก่อน อย่าแคร์คนอื่นจนลืมแคร์ตัวเอง แต่ป्लीก็รู้ว่าพี่สาวเราเขาเป็นคนยังไง เอาแต่แคร์คนทั้งโลกก่อนตัวเองตลอด ดังนั้นแคโดนแม่กับยายว่าเอาเปรียบอีกสองคน ยังไงมันก็ไม่ต่างกัน"

"โหยยย...แม่ คิดอะไรเห็นแก่ตัวชะมัดเลย"

"แล้วพี่ป्लीเป็นอะไร อยู่ดีๆ วันนี้ถึงได้ลุกขึ้นมาทวงความยุติธรรมให้เจ็หวิอีกๆ"

"ก็วันนี้วันเกิดเจ็"

"โถถถ...เพราะเจ็หวิให้ยืมเงินไปถอยมือถือใหม่มากกว่าล่ะมังคะ"

"นั่นเป็นแค่ส่วนหนึ่ง แต่ที่เหลือก็เพราะเห็นว่าวันนี้เป็นวันเกิดเจ็จริงๆ แล้วดูแต่ละคนทำกับเจ็ ใจดาชะมัด"

"แต่วันเกิดมันก็แค่วันธรรมดาวันหนึ่งนะ ไม่เห็นต้องพยายามทำอะไรให้เป็นพิเศษนักหนา แคเรายกโขยงพากันมาพักผ่อนและกินข้าวไกลถึงนี่ ก็ถือว่าพิเศษมากพอแล้วล่ะคะ"

"งั้นก็จำคำพูดนี้ไว้ใช้ตอนวันเกิดตัวเองด้วยนะยายว่า" ปวีณบอกลูกสาวคนเล็กอย่างหมั่นไส้ "ถึงตอนนั้นอย่ามาเรียกร้องความพิเศษอะไรเด็ดขาด ทุกปีพอถึงวันเกิดฉันก็เห็นแก่แย้วๆ จะเอานั่นเอานี้จากคนอื่นตลอด"

"นั่นมันเมื่อก่อน ตอนนั้นวัยยังเด็ก ตอนนี้โตแล้ว ไม่ทำแล้วละน่า" น้ำว้าลอยหน้าลอยตาพูดด้วยท่าทางเอาแต่ใจเช่นเคย "เออ... จริงสิคะแม่ ตั้งชื่อหนูว่าน้ำว้า ตั้งชื่อพี่ป्लीว่าห้วป्ली แล้วทำไมพี่สาวเราถึงกลายเป็นชื่อวิวไปได้ สุดท้ายเลยมาเป็นหวีเลย"

"เราตั้งชื่อว้าว่าน้ำว้าเพราะพ่อชอบกินกล้วยน้ำว้า ส่วนป्ली...ตั้งชื่อนี้เพราะแม่ชอบกินยำห้วป्ली แต่ตอนเจ้หวีเกิด...แม่ไม่ได้คิดอะไร เลยให้ชื่อเล่นว่าวิว"

"แต่ดันมาเปลี่ยนชื่อหนูทีหลังตามชื่อน้องเนี่ยนะ ทำไมไม่เรียกชื่อวิวอย่างเก่าให้ตลอด ทำไมต้องเปลี่ยนมาเรียกเจ้หวีด้วยล่ะ!"

"มันก็น่ารักดีนี่นา ชื่อเจ้หวีไม่ตีตรงไหน" คนเป็นแม่พูดด้วยสีหน้ายิ้มละไมอย่างไม่สนใจอาการหน้าบูดของลูกสาวคนโต

"แล้วทุกคนก็ลาสาบานใหม่ล่ะ ว่าตอนเรียกชื่อนี้ไม่ได้มีอารมณ์ล้อเลียนเลยสักนิดเดียว"

"..."

"แล้วก็นะ วันเกิด...แทนที่จะได้เลือกสถานที่ที่ตัวเองอยากไป กลับโดนลากมาทะเล ลมพัดไอเกลือมาเกาะเต็มหน้าเลยเนี่ย ตังเงี้ยวหนีบไปหมด ผมเผ้าก็พันกันจนสาบไม่ออก ตูลิเนี่ย!"

"เงินนี่ก็ ขี้เหร่แล้วยังจะเรื่องมากอีกนะ"

"ใครจะไปเหมือนเธอล่ะจะน้ำว้า" คนเป็นพี่หันมามองน้องสาวด้วยสายตาแตกตัน "ทั้งสวย ทั้งซิล ไม่สนสี่สนแปดสนแตกสนลมอะไรเลย สนแค่ตัวเอง!"

"ขอโทษนะครับ"

เสียงนั้นทำให้ทุกคนที่โตะหันไปมอง จึงพบว่าอีกฝ่ายเดินเข้ามาหยุดยืนข้างโตะ เขาเป็นคนหน้าตาดีและโดดเด่นสะดุดตามากชนิดที่เห็นแล้วต้องสะดุ้งเบาๆ อีกฝ่ายจ้องหน้าหน้าวียาเขม็ง เห็นได้ชัดว่าเขาจะเข้ามา

หักเธอโดยเฉพาะ ซึ่งอาจจะไม่ใช่แค่หักกรรมดา แต่เป็นเข้ามาด่า...

"รู้ตัวไหมครับว่าคุณกำลังทำเสียงดังรบกวนคนอื่นเขา"

"ฉันนะหรือคะ" นวียามอย่างตกละเล็กน้อย

"ครับ ใช่ คุณนั่นแหละ"

"แต่ว่า...เสียงในร้านก็ได้เบาๆ เลยนี่นา ลองฟังดูดีๆ สิ...เนี่ย...เสียงอันนี้กลบเสียงฉันนิดเลยนะ" นวียารีบบอกเพื่อเป็นการชี้ให้เขาเห็นชัดๆ ด้วยใบหน้าค่อนข้างขึงขังจริงจังอย่างเกินจำเป็น ซึ่งสีหน้าท่าทางและน้ำเสียงของเธอดังกล่าว่า...ต่อให้ไม่ได้ตั้งใจแต่ก็ดูเหมือนเป็นการจ้องใจกวนประสาทเขาอยู่ดี

"แต่ผมนั่งอยู่ที่โต๊ะข้างหลังคุณ" เขาชี้ไปที่โต๊ะตัวเองซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก "ได้ยินแต่เสียงคุณคนเดียวมาเป็นชั่วโมงแล้ว"

"เดี๋ยวก่อน" นวียานิ้วหน้ามองเขาอย่างมีปัญหา "ได้ข่าวว่าสามคนนี่..." เธอชี้แม่ น้องชาย และน้องสาวตัวเอง "พูดมากกว่าฉันตั้งเยอะ ฉันได้พูดแต่ไม่กี่คำเองนะเท่าที่จำได้"

แล้วที่สำคัญ ใครๆ ต่างก็บอกเป็นเสียงเดียวกันมาตลอดว่านวียาเป็นคนที่มีความคิดเห็นแบบ ใจเย็น พูดเบา และน้ำเสียงค่อนข้างนุ่ม แม้กระทั่งเวลาโมโหแล้วด่าใครแรงๆ ด้วยคำพูดหยาบคายคนโดนตะคอกก็ยังไม่รู้สึกเจ็บด้วยซ้ำ ทว่าผู้ชายคนนั้นกลับเดินเข้ามาบอกว่าเธอเสียงดังรบกวน ดังนั้นหญิงสาวจึงรู้สึกว่าเขาจงใจหาเรื่องเธอชัดๆ เลย!

"คุณอาร์ตี้คะ"

น้ำเสียงไม่มั่นใจของนลินหรือน้ำว่า พลันดึงความสนใจจากทุกคนไปที่เธอ

"หนูชื่อ นลิน เคยฝึกงานอยู่ที่ที่เอ็นเอฟกับคุณ จำหนูได้ไหมคะ"

คนถูกถามพลันนิ้วหน้ามองนลินเหมือนนึกไม่ออก ทำเอาคนถามหน้าเฉือนลงเรื่อยๆ และเกิดอาการประหม่าด้วยความไม่มั่นใจไปโดยปริยาย

"เอ่อ...หนูฝึกงานอยู่ในฝ่ายวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์กับคุณตั้งสองเดือนเลยนะคะ ก่อนจะย้ายไปอยู่ฝ่ายผลิตต่ออีกเดือนหนึ่ง" TNF หรือ Thai Nutritious Food เป็นบริษัทธุรกิจเกษตรอุตสาหกรรมและอาหารที่มีการดำเนินธุรกิจในลักษณะครบวงจร ซึ่งนลินเคยเข้าฝึกงานอยู่ในส่วนของอุตสาหกรรมผลิตอาหารแปรรูปของบริษัทแห่งนี้เมื่อประมาณครึ่งปีก่อน

"ขอโทษครับ ผมจำไม่ได้จริงๆ เด็กฝึกงานที่บริษัทไม่ได้มีแค่คนสองคน"

"แต่เราคุยกันและเจอกันแทบทุกวันเลยนะคะตอนนั้น..."

"แต่ผมจำไม่ได้จริงๆ"

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด" นริยาพึมพำสอดขึ้นมาเบาๆ อย่างเหลืออด

"คุณว่าไงนะ" ชายหนุ่มหันไปถามคนพึมพำพร้อมกับจ้องหน้าเธอเขม็ง

"มันเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะจำน้องสาวฉันไม่ได้"

"หมายความว่าไง"

"ก็หมายความว่า...จริงๆ แล้วคุณต้องจำยายคนนี้ได้แน่นอนไงล่ะ เพราะการฝึกงานของนางมันเพิ่งผ่านมาแค่ไม่กี่เดือนเองนะ หน้าตาคุณก็ออกจะดูเฉยๆ ธรรมดาและความจำดีเลิศ"

"แต่ถึงจะอย่างนั้น...แล้วทำไมผมต้องจำน้องสาวคุณได้ด้วย"

"เพราะนางเป็นสาวน้อยหน้าตาสะสวยที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์และไม่เคยทำตัวกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมไม่ว่าที่ไหนเมื่อไหร่..."

"นี่เจตตั้งใจดำหรือชมหนูกันแน่เนี่ย!" นลินทำหน้ามู๋ใส่พี่สาว

"ก็ดำนะสิ" นริยายอมรับตามตรง เลยโดนน้องสาวถล่มตาสีหน้าบึ้งตึง

"นิสัยไม่ดี ซื่อจก จี๋ไม่พอใจที่หนูสวยกว่าใช้ไหม เลยต้องแซะหนูต่อหน้าคุณเขาเนี่ย!"

แสดงต่อลูกๆ ของหล่อนลิบลับ "ขอบคุณคุณหน้ามากครับ ขอโทษด้วยที่ผมเสียมารยาท"

"เราต่างหากละคะที่ต้องขอโทษคุณ ขอโทษจริงๆ นะคะ"

ชายหนุ่มยิ้มตอบคนพูดอย่างอ่อนโยน แล้วจึงขอตัวกลับไปโต๊ะโดยไม่มองหน้าลูกๆ ทั้งสามของหล่อนเลย...

"เจ้หรี! ตีน! หลับโนไปแล้วรีง!"

"ยายว่า อย่าเสียดัง เดี่ยวพี่เขาก็ลุกมาตำเอาอีกหрок"

"แม่ก็ดูเจ้หรีสิ นั่งตัวแข็งตาลอยเลยเนีย เป็นอะไรไปก็ไม่รู้ เจ้!"

"ดูนี่สิ..." ในที่สุดนวิยาก็เอ่ยขึ้นพร้อมกับมองหน้าน้องสาว เธอจับมืออีกฝ่ายมาวางทาบตรงหน้าอกตัวเอง ทำเอาอนลินอุทานออกมาอย่างตกใจเล็กน้อย "ใจพี่เต้นเหมือนจะระเบิดอยู่แล้ว เธอรู้สึกใช่ไหม"

"นี่เจ้เป็นอะไรเนีย" คนเป็นน้องพึมพำถามพร้อมกับผละมือออกมาจากตำแหน่งที่หัวใจของอีกฝ่ายกำลังเต้นแรงกระทบโพรงอกจนสัมผัสได้ชัด "ว่าจำได้ไหมที่พี่เคยเล่าเรื่องเทพบุตรสุดคิวต์ที่เจอตอนนั้นให้ฟัง" นลินชะงัก มองพี่สาวด้วยสีหน้างุนงง แต่ก็ค่อยๆ ทบทวนความคิด "ก็คุณนาร์ตี้ของเธอคนนี่ไง เนี่ยแหละ...เขาละ เทพบุตรใส่กรอกแตกของพี่เอง"

"คุณนาร์ตี้...เป็นเทพบุตรใส่กรอกแตกนั่นนะเน!"

"ใช่แล้ว..." เธอเจอเขาที่หน้าร้านสะดวกซื้อเมื่อสองเดือนก่อน แล้วก็แอบเก็บเอาเขามาหลงละเมอเพื่อพกจนถึงทุกวันนี้

"เทพบุตรใส่กรอกแตกคือคุณนาร์ตี้ตั้งนหรือคะ!"

"เบาๆ หน่อยยายว่า พี่เขาหันมาทำตาขวางใส่แล้วนั่น!" คนเป็นแม่รีบเอ็ดลูกสาวที่เชื่อว่าจำไม่งามพูดถึงผู้ชาย

นลินรีบยกมือปิดปาก แต่หาได้กล้ำหันไปมองด้านหลังไม่ ลีก็ง แล้ว

ยังคงนึกพวกกับความโหดร้ายทารุณของอชิระที่เธอเคยพบเจอในช่วงที่ฝึกงานอยู่กับเขาไม่หาย

"แล้วอะไรคือเทพบุตรไส้กรอกแตก เรียกผู้ชายอย่างงี้มันน่าเกลียดชะมัดเลย แม่ตุลุกสาวตัวเองสิ ไม่มีความเป็นกุลสตรีเอาซะเลย" ปวินประณามพร้อมกับมองพี่สาวกับน้องสาวของตนอย่างตำหนิ

ว่าแล้ววลินก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับคุณ 'อาร์ดี' หรือ 'ดร. อชิระ' ที่พี่สาวเคยบอกให้ทุกคนฟัง...เท่าที่เธอพอจะจำข้อมูลได้

"ตอนนั้นเจ๊ก็น่าจะเล่าให้ละเอียดๆ หน่อย ไม่งั้นนี่ก็คงรู้ไปตั้งนานแล้วว่าเป็นคุณอาร์ดี"

"เหรออ!" นีรยาทำเสียงประชดพร้อมกับค้อนน้องสาวขยับใหญ่ "เธอเคยตั้งใจฟังคำพูดของพี่ด้วยหรือจ๊ะ วันๆ สนใจแต่เรื่องตัวเอง...ชุดนี้เรีดยัง ลิบสีนี่บังรีเปล่า หน้าเทาไปไหม รองเท้าคู่นี้เป็นไงบ้าง...แต่ที่ตอนนั้นพี่พูดให้ฟังก็แค่อยากระบายออกมา รู้อยู่แล้วล่ะว่าเธอไม่เคยใส่ใจที่แกล้งทำเหมือนสนใจฟังพี่เป็นบางครั้งก็เพราะเธอมีเรื่องจะขอร้องให้ช่วยอยู่พอดี ไม่อย่างนั้นเธอก็แค่ลั่นใจรอให้พี่พูดจบๆ ไป แล้วตัวเองจะได้พูดเรื่องของตัวเองบ้างเท่านั้นแหละ"

"เจ๊หิวก็ อย่าน่า้องขนาดนั้นสิลูก น้องสวย...น้องก็ต้องมีเรื่องกลุ่มใจเยอะเยาะตามประสานหน้าตาดีมีความเด่นเป็นธรรมดา ตัวเองเป็นพี่ที่ต้องคอยรับฟัง คอยช่วยน้องคิด แล้วคอยให้คำปรึกษาถึงจะถูก ไม่ใช่มาว่าน้อง"

"แม่เนี่ยลำเอียงโคตรๆ เลย แล้วสมัยนี้เขาเลิกเหยียดเรื่องรูปร่างหน้าตากันแล้วรูปร่าง ถ้าคิดแบบแม่คนที่เกิดมาไม่สวยก็ลำบากแยสิ ต้องมาคอยยอมให้คนสวยอยู่ตลอดนะ บ้าไปแล้ว" ปวินว่าแม่อย่างเต็มปากเต็มคำ

"ไม่ได้เหยียด แต่การที่ต้องใส่น้องเป็นพิเศษเพราะแม่มีเหตุผล เพราะน้องเป็นคนสวยมาก...แล้วยังไม่ค่อยจะทันคนอื่นอีกต่างหาก ไม่เหมือนเจ๊หิวที่สวยน้อยแต่ฉลาดมากจนไม่มีอะไรให้แม่ต้องห่วง คนที่มีแนวโน้มว่า"

จะโดนล่อลวงให้เสียคนได้ง่ายกว่าอย่างหน้าว่าเป็นคนที่แม่ต้องให้ความสนใจดูแลมากหน่อย แม่บอกตั้งหลายทีแล้วปลียังไม่เข้าใจหรือลูก"

ปวินยิ้มเปลือยๆ ให้กับน้ำเสียงและแววตาขอความเห็นใจของผู้เป็นแม่ แต่ดูจากสีหน้าของทั้งนวียาทั้งนลินแล้ว... พวกหล่อนต่างก็รับไม่ได้ในเหตุผลของผู้เป็นแม่ด้วยกันทั้งคู่ นั่นแหละ ใครจะชอบให้ชมว่าสวยแต่ไม่ฉลาดหรือฉลาดแต่ซื่งั้เหร่กันล่ะ... ไม่มีใครชอบทั้งนั้น

แม้ว่า 'นิชดา' จะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ประหลาดและบ้าๆ บอๆ ไปบ้าง แต่มันยังมีข้อเสียและทำอะไรผิดพลาดมากมายหลายอย่างเพียงใด แต่หล่อนก็เป็นแม่ที่ทุ่มเทและให้ความรักแก่ลูกๆ อย่างเต็มที่เสมอมา ซึ่งลูกๆ ก็สามารถปรับตัวยอมรับและให้อภัยได้ทุกอย่าง

"สรุปว่าเขาก็คือ ดร. อชิระ สุทธิญาณิ์ ผู้จัดการฝ่ายวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่เอ็นเอฟที่เธอเคยฝึกงานด้วย... ั้งนี้ไซ้ใหม่ยายว่า" นวียาทวนถามน้องสาวอีกครั้ง แล้วอีกฝ่ายก็พยักหน้าตอบ "มิน่าเขาถึงได้ออกอาการรังเกียจไส้กรอกไส้แตกแสนอร่อยของพี้นัก"

"แล้วสรุปคือเจ้ชอบเขาจริงไซ้ใหม่"

"หัวใจพี้เต้นแรงขนาดนั้นเธอยังจะสงสัยอะไรอีก"

"แล้วทำไมเมื่อกี้ตอนเจอเขาเจ้แอบเนียนชะขนาดนั้นล่ะ ไม่เห็นออกอาการว่าตื่นเต้นตกใจ ตีใจ บึ้งเขา หรือจำเขาได้เลยสักกะนิดเนียนมากอย่างน่ารังเกียจ!"

"ก็พี้ใคร..." นวียาถาม

"เจ้หิวซี้เก๊ก ไม่สวยแต่ก็หึ่งงและเลือกมากโคตรๆ"

"แค่ซี้เก๊กก็พออะ ไม่ต้องเติมยาว!" คนเป็นพี้แหงเบาๆ

"ที่เจ้ทำมันก็ถูกแล้วนะยายว่า ผู้หญิงที่ออกตัวแรงแล้วทำท่าอยากได้ผู้ชายจนตัวสั่นอย่างเปิดเผยเกินไป คนปกติดีๆ ส่วนใหญ่เขาจะกลัวไม่ทันแกก็คงมีแฟนไปนานแล้ว" ปวินว่าน้องสาวแล้วหันไปหาแม่ "แม่

ในบรรดาลูกชายทั้งหมด ‘ดร. อธิระ สุทธญาณี’
คือคนที่เหมือนกับ ‘พิมพ์ภัทรา ภูรินทร์’ ผู้เป็นแม่มากที่สุด

ทว่ายิ่งเหมือนแม่มากแค่ไหน อธิระก็ยิ่งต่อต้านท่านมากเท่านั้น
เมื่อพิมพ์ภัทราต้องการจับคู่ให้เข้ากับลูกสาวเพื่อนสนิท
อธิระจึงตัดสินใจจ้าง ‘นวียา’ หญิงสาวที่ตกมาตรฐานของแม่ (และเขา) มาเป็นแฟน

เดิมทีชายหนุ่มออกจะสบายใจที่เธอไม่ได้ตกป่วนเล่นห้เขาเหมือนคนอื่น ๆ
พอถึงเวลาจะได้สลับที่ได้ง่ายๆ
แต่ไม่รู้เพราะ ‘การดบอกรัก’ สุดหวานแหวกที่ได้อรับอยู่บ่อยๆ หรืออย่างไร...
...สุดท้ายก็กลายเป็นเขาที่ ‘หวน’ เธอด้วงดวงใจ
และเป็นฝ่ายทำทุกอย่างเมื่อไม่ให้ความสัมพันธ์ครั้งนี้ต้องจบลง!

บงนิยษรภ

ISBN 978-616-06-2279-5

9 786160 622795

ราคา 299 บาท